

[Aksel Larsen.]

melse, hvorefter man godt kan blive Minister, før man bliver 25 Aar — for saadan vil det jo nok blive —, medens man ikke skulde kunne blive Raadmand i Københavns Kommune, før man var fyldt 25 Aar. Jeg tror derfor, Venstres Modstand mod Ændringsforslag under Nr. 3 maa afvises.

Hvad angaar Venstres Ændringsforslag til Bestemmelserne om Skoledirektionens S sammensætning, kunde der være Grund til at underkaste det Overvejelser. Jeg mener ikke, det er af saa afgørende Betydning, om der bliver 3 Medlemmer valgt af Borgerrepræsentationen og 4 Medlemmer valgt af Forældreraadene, eller omvendt, og derfor anser jeg Ændringsforslaget for overflødigt, som Sagen ligger nu. Jeg mener derimod, at det vilde have været praktisk, om man havde indrømmet Forældreraadene større Repræsentation i Skoledirektionen end foreslaaet i det oprindelige Lovforslag. Jeg kunde meget vel tænke mig, at man, uden at forandre Punkterne 1, 2 og 3 i § 12 vedrørende Skoledirektionens S sammensætning, havde forhøjet Tallet paa Medlemmer fra Forældreraadene fra 3 til 5 eller 7. Jeg mener imidlertid ikke, dette er saa stor en Sag, at man behøver at stille Ændringsforslag om det ved denne Lejlighed. Jeg forudser, at vi alligevel inden for en overskuelig Fremtid atter skal beskæftige os med Københavns Forfatning, og saa agter jeg at gøre tilsvarende Synspunkter gældende.

Derpaa atter til Slutningen af § 13: Vi kan ikke være med til at stemme for, at de Borgmestre og Raadmænd, som — enten frivilligt eller tvunget frivilligt eller i højeste Grad ufrivilligt — maa forlade deres Pladser nu til 1. April, skal have Løn 3 Aar frem i Tiden. Det er jo, som jeg har sagt, ganske utvivlsomt, at Forfatningsændringen skal gennemføres, og Ændringerne i Magistratens S sammensætning blive til Virkelighed, fordi der er en Del Folk inden for Magistraten, som ikke alene er i Uoverensstemmelse med Flertalsgruppen paa Raadhuset, men ogsaa i Uoverensstemmelse med omtrent hele Københavns Befolkning og for øvrigt har vist sig sagligt ukvalificerede til at beklæde de høje Poster, de har. Og saa synes jeg ikke, at man skal ligefrem belønne dem eller betale dem for at gaa, naar nu Lejligheden er der; saa synes jeg, man skal lade dem i hvert Fald nøjes med deres Pension. Jeg har ogsaa Indtryk af, at denne er tilstrækkelig stor til, at de kan friste en nogenlunde taalelig Tilværelse uden at

behøve at supplere den ved Henvendelse til Socialkontoret eller andre Steder.

Nu kan man dertil sige: Ja, men det er ikke saa forfærdelig store Summer, det drejer sig om, og de Fordele, der flyder af denne Nyordning, opvejer rigeligt den beskedne Udgift. Ja, det er muligt, men det er ikke stemmende med Befolkningens Retsfølelse, at man paa den Maade afskediger ubrugelige Folk — vi kan jo lige saa godt sige det, som det er, det er jo det, der sker — og saa tillægger dem Løn for en 3-aarig Periode.

Naturligvis har Flertalsgruppen paa Raadhuset Ansvaret. Den burde allerede for 5 Aar siden have været klar over, hvordan Stillingen var, og have draget de fornødne Konsekvenser deraf. Men den var maaske ikke i Stand dertil, eller maaske ikke tilstrækkeligt klartseende dengang, og netop derfor synes jeg, at Flertalsgruppen paa Raadhuset og det Parti, der staar bag den, nemlig Socialdemokratiet, har paataget sig et uhyre tungt Ansvar i denne Sag. Jeg mener, at Socialdemokratiet burde have en saa stor partimæssig og moralsk Indflydelse paa dem af dets Medlemmer, der endnu sidder i Magistraten, men som skal takke af til 1. April, at det kunde faa dem til at træde tilbage uden at gøre Krav gældende om Løn for den Periode, i hvilken de ikke skal udføre Arbejde. Det vidner om en kolossal Svaghed hos Socialdemokratiet, at man ikke er i Stand til at gennemføre dette, og det er en Svaghed, som, hvis den ikke overvindes, kan blive katastrofal.

Det er i mange Henseender Tider, hvor Parlamentarismen er ude for megen haard Kritik. Hvad den kan komme ud for, det har man jo set for nylig i Forbindelse med den saakaldte Terndrup-Sag. Jeg henstiller til deres Overvejelse, der har Ansvaret for Tilstandene i Københavns Kommune og for de Omstændigheder, hvorunder denne Forfatningsændring skal gennemføres, om de anser det for praktisk at give deres og Parlamentarismens Angribere nye og gode og letkøbte Argumenter at køre fremmed. Jeg henstiller samtidig til Overvejelse, om man tror, det er heldigt paa den Maade at være large og give Kommunnens Penge ud, naar man samtidig paa snart sagt alle andre Omraader ængsteligt snører Pengepungen til og siger: Der er ikke Raad, vi har ingen Penge, vi maa derfor forkaste de stillede Forslag. Det er galt nok, som det er gaaet paa mange Omraader, ikke mindst i København, hvor man, for at tage et af de friskeste Eksempler, har kunnet smide op imod 1/2 Mill. Kr. ud